

σεται εις τὸ συμφέρον. Οἱ ἀγῶνες τῆς Δόνας Κιγώταινας ἐπομένως ἀποτυγχάνουν καὶ εἰς τὰ δύματα τῶν πρακτικῶν γελοιοποιοῦνται.

‘Αδιάφορον! Ἐκείνη καυχᾶται ὅτι εἶνε Δόνα Κιγώταινα! Οὔτε θὰ παύσῃ ποτὲ νὰ εἶνε! Τῇ ἀρκεῖ ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι, ἀναγνωρίζοντες τὸ εὐγενὲς τῶν πόθων της, τὸ μεγαλεῖον τῶν ὄνειρων της, τὸ δίκαιον τῆς δράσεώς της. Δι’ αὐτοὺς ὑπῆρξε πάντοτε ἡ συμπαθεστέρα μορφή. “Ισταται ἐπὶ θρόνου, ὅπου τὰ χυδαῖα βέλη τοῦ γελοίου δὲν τὴν φθάνουν, καὶ φορεῖ στέφανον μαρτυρίου, ὁ ὅποιος εἶνε πάντοτε στέφανος δόξης! Οἱ πεζοὶ καὶ οἱ ταπεινοί δὲν τὸν βλέπουν. ‘Αλλὰ πᾶσα εὐγενὴς ψυχὴ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ ἀποβλέψῃ ἡ μετ’ ἀγάπηης πρὸς τὴν μεγάλην, τὴν ἴδιαν καὶ τὴν ἀθάνατον Δόναν Κιγώταιναν!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἡμερολογίου ἀποδησαυρίζομεν ὡδε τὰς κάτωθι στροφὰς ἔκ τινος ὥδης, ἣν ὁ ἐν Ἀργοστολίῳ ἀμίμητος καὶ χαριτωμένος σατυρικὸς ποιητὴς κ. Ἀ. Λασκαράτος ἔγραψεν ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τῶν γάμων του].

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΜΟΥ

ΦΕΡΩΣ καὶ γοαῖα, φαίνονται ἀδέξιο νάγκαπηῶνται,
Μὰ ἔχει μυστήρια ἡ σύζηση ποῦ δύσκολα ἐννογηῶνται.
Εἶνε εἰδη ἀγάπηης διάφορα σάλιν τῶν τριαντάριψυλλῶνε.
Κ’ ἔνα ἀπὸ τὰ ιερώτερα τῶν γέρο-σύζυγῶνε.
Γεράζοντας τὰνδρόγυνα μὲ ἀγάπη ἀνάμεσότους,
Πλάθουν’ μὲ τὴν ἀγάπητους καὶ τὸν Παράδεισότους.
Ἐμένα ἡ Πηγελόπημου ἔτσι προεστὴ ὅπως τώρα,
Εἴν’ τῆς καρδιᾶς μου γέμισμα, γλυκεῖας γαρδαὶς πληθώρα.
Τήνε κοιμοῦν’ τὰ γάιδια μου, τὰ γκαρδιακὰ φιλιάμου,
Τήνε ξυπνοῦν ἡ ἀγάπεμου καὶ τάγκαλιάσματάμου.
‘Αγ., νέοι καὶ νέες, χαιρόσθενε τῇ σημερνήσκες νεότη,
Μὰ οἰκοδομεῖτε θέλγητρα καὶ γιὰ τὴν γεροντότη.
‘Σ ἔλαχα, Πηγελόπημου, νέα, παρθένα, ώραια,
‘Στὴν ἀγκαλιάμου ἐγέρασες, καὶ σάγκαπάω καὶ γοαῖα.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ